

Mirošov

Kraj: Plzeňský

Správní obvod: Rokycany

Nadmořská výška: 457 m n. m.

Počet obyvatel: 2 187

Adresa URL: www.mirosov.cz

Okres: Rokycany

GPS souřadnice: 49.687823N, 13.658066E

První pís. zmínka: 1366 (656 let)

PSČ: 338 43

Okolí a příroda Mirošov

Mirošov má překrásnou polohu vprostřed Mirošovské kotliny na 31° 21' východní délky a 49°43' severní šířky, obklopené ze všech stran brdskými vrchy porostlými lesy. Nadmořská výška vlastního města se pohybuje v rozmezí 444 - 457 m n. m a celková plošná výměra činí přes 9,5 km². Mirošovskou kotlinu na severu uzavírá mohutný vrch sv. Vojtěcha (514 m n. m.), od něhož pokračuje k východu i západu protáhlé návrší budované svatojakubskou hrástí. K východu od Vojtěcha nejprve vytváří nevelké sedlo, z něhož se zvedá pahorek Kuníkovy skály a návrší Nad Planinou (472 m n. m.) a Planiny, jež směrem dál k východu klesá ke korytu Skořického potoka, levostranného přítoku Klabavy, zde místně označované jako Padrťský potok. Hluboká tektonická brázda údolí Padrťského potoka pak přechází směrem k jihu přes mohutný vrch Převážení (607 m n. m.) mezi Dobřívem a Mirošovem a dále do nižšího vrchu Záborečí (570 m n. m.). Tento vrch pak přes nevelkou sníženinu přechází do rozsáhlého jižního návrší nad Mirošovem, budovaného tektonickým zdvihem skořické a mytšské hrástě se zakončením u Klouzavého vrchu (507 m n. m.) mezi Mirošovem a Příkosicemi a Přecku (558 m n. m.), zvedajícím se již přímo nad Příkosicemi. Zde se návrší snižuje do plochého údolí Příkosického potoka, který se v Mirošově jako levostranný přítok vlévá do Skořického potoka. Nad údolím Skořického potoka se k západu zvedá dlouhý hřbet Prantů (568 m n. m.), označovaných též jako Dlouhá nebo Příkosická skála. Směrem k severozápadu následuje sedlo u Dražek, jež přechází v další návrší s názvem Kamínky (též Kamýky) upadající do údolí Holubí kout. Odtud k severu se zdvihá další návrší Na rudě, jež směrem k východu vrcholí vrchem sv. Vojtěcha.

Geologická stavba je budována skalním podkladem hornin svrchního proterozoika, skupiny zbraslavsko-štěchovické, souvrství blovíckého. Převážnou většinou je svrchní proterozoikum, jež vychází na den jak na jihu, tak na severu území, tvořeno slabě regionálně metamorfovanými břidlicemi, místy značně prokřemenělými. Na jihu a na severu skrze ně pronikají diabasy a metadiabasy svrchnoproterozoických podmořských výlevů. Zvláště pěkně jsou odkryty na jihu u zastávky Příkosice - Štítov nevelkým lomem na severním svahu Přecku. Dle klasického rozdělení Kettnerova se přiřítají spilitovému stádiu. Příkosickou čili Dlouhou skálu nebo též Pranty, Kamínky a sv. Vojtěcha tvoří buližníky, silicity, v nichž lze pozorovat neozbrojeným okem nejstarší pozůstatky života u nás (Na úsvitu života). Ačkoliv náleží k v místě nejstaršímu souvrství, tvoří hřbety a ostré suky nad terénem, kam byly tektonicky vyzdviženy a obnaženy denudací mladších, zvětrávání méně odolných hornin. Prvohory čili paleozoikum jsou tvořeny ordovickými sedimenty charakteru slepenců až pískovců a břidlic, jež se vyskytují jednak na jihu poblíž mirošovské osady Myti, jednak na severu v okolí sv. Vojtěcha v souvrstvích třenicím a klabavském, kdysi s využívanými ložisky sedimentárních železných rud

(Mirošovské železorné doły a hutě). Nad nimi se v tzv. uhelných příkopech (tradičně hornicky, avšak geologicky chybně označovaných jako pánev, resp. pánve) uložily sedimenty permokarbonu charakteru slepenců, arkóz, pískovců, prachovců a jílovců, jež obsahují uhelné sloje (Mirošovské uhelné doły). Mirošovský karbon se řadí ke stupni baškir (dříve klasifikován jako vestfál D), sloje náleží k souslojí nýřanskému a vyznačují se typickými fosiliemi karbonské, tzv. mirošovské flóry. Karbonské uložení vystupují na den na severu území v soustavě historických lomů Nad Planinou (Lomy Nad Planinou) a v sousedství vrchu sv. Vojtěcha. Uhlé příkopy, jež tvoří historické uhelné pánve, jsou tři. Na severu příkop hrádecký, jenž je neproduktivní (neobsahuje uhelnou sloj), je oddělen na jihu jakubskou hrástí od středního, mirošovského čili hlavního a produktivního příkopu, jež dále na jihu odděluje myřská hrást od příkopu skořického, rovněž produktivního a dál na jihu ukončeného skořickou hrástí. Karbonský vývoj probíhal právě na popsané tektonické predisposici území. Uhlé příkopy jsou orientovány zhruba ve směru barrandienském, tj. SV-JZ. Druhohorní a terciérní jednotky nejsou v Mirošově vyvinuté. Nejvyšší jednotku pokrývá tvoří kvartér, kde kromě svahových hlin (deluvií) a úpatních sutí kolem vrcholů se vytvořila na Skořickém potoce výrazná pleistocéní terasa. Podzemní voda je v Mirošově kromě nestálých přípovrchových kvartérních obzorů vázána především na puklinově průlinovém prostředí karbonských hornin, kde vrstvy arkóz a pískovců fungovaly jako kolektory, zatímco prachovce a hlavně jílovce jako izolátory. Režim hlubinných podzemních vod však byl v minulosti zcela rozvrácen uhelnou těžbou. Nečerpáné vody doły se zcela zatopily. Důlních vod se po úpravě v současnosti využívá i k zásobování města vodou. Na severu vrtané studny jímají vydatný pramen dotovaný hlubinným zlomem z náplavů Skořického potoka, na jihu jsou zářezy jímány vody z oblasti železorných dolý při lese Zlamnoha. Rovněž na jihu a jihovýchodě území, v oblasti skořického uhelného příkopu se vyskytují polohy sedimentů, v nichž má podzemní voda napjatou hladinu. Zdejší artéskou studnou byl trkačem poháněn bývalý Mulačův mlýn. Říční síť byla popsána již výše. V Mirošově je též několik rybníků a drobnějších nádrží. Největší je na jihovýchodě ležící Dvorecký čili Lorský rybník, lidově nazývaný Rolák. V jeho blízkém sousedství západně se prostírá o něco menší rybník Cihelský. Na západě Mirošova v lokalitě Holubí kout je pěkný nevelký lesní rybník, zvaný Holubák. Při západním okraji mirošovské zástavby při silnici na Spálené Poříčí je nevelká nádrž Na rokli nazývaná též Rokelák či Rokeláček. Jižně od centra Mirošova je další malý rybník, Farský čili Faráček.

Klima Mirošova je poněkud drsnější, s ohledem na přece jen již vyšší nadmořskou výšku na severním úpatí Brd. Dvě třetiny dní v roce jsou větrné s převažujícím severozápadním větrem. Výška sněhové příkrývky za chladných zim dosahuje přes 0,5 m, mrazy ojediněle dokážou překročit i -20 °C. V letních měsících pak teploty sporadicky přesáhnou i 30 °C. Průměrný roční úhrn srážek se pohybuje kolem 700 mm. Význačná je doposud čistota ovzduší, jež v 20. letech minulého století vedla dokonce k založení plicního sanatoria

Flóra v extravilánu prezentují především porosty převážně jehličnatých lesů. Od 19. století zde převládá smrk obecný. Původní převažující jehličnatou dřevinou byla ovšem jedle bělokorá. Jinak zcela původní porost byl dubohabrový s jedlemi, s bučinami ve vyšších nadmořských výškách. Běžně se rovněž vyskytuje borovice lesní a modřín opadavý. V lesním porostu dnes nalezneme znovu buky a duby, opět se zkouší reintrodukovat jedle. Duby byly dříve rovněž hojně vysazovány na okraji lesů k jejich ochraně před větrem. Poměrně značně se v poslední době šíří i jedle douglaska, ta však spíše v intravilánu, v zahradách a parcích.

Mirošov částečně svojí rozlohou zasahuje na klidové území Přírodního parku Kamínky, jehož součástí je též Přírodní rezervace Zvoníčkovna (Přírodní park Kamínky a Přírodní rezervace Zvoníčkovna). Z hlediska krajiny je velmi zajímavé území Vojenského újezdu Brdy s nímž Mirošov sousedí a jež je částečně přístupné o sobotách a nedělích po cyklostezce vedoucí z Mirošova do Skořic a odtud dále k Padrťským rybníkům. Lesy v okolí Mirošova jsou i známým houbařským rájem s hojným výskytem hříbu smrkového, hříbu dubového, hřib kováře, křemenáče březového, kozáka březového a osikového, klouzku modřínového, bedly jedlé, ryzce pravého, muchomůrky růžovky a řady daších jedlých hub.

Mirošov má i několik památných stromů. Z nich jmenujme předně lípu na bývalém tvrzišti v Purku (Ronšperkové a Mirošov) u kapličky Panny Marie Lourdské. Další dvě památné lípy stojí na úpatí Klouzavého vrchu při silnici od Mirošova do Příkosic. Zajímavým památným stromem býval mohutný starý topol černý u benzinové čerpací stanice u silnice k Hrádku, který však v r. 2005 zahynul a dnes jej představuje pouze torzo kmene.

Velmi zajímavý je celek arboreta zámeckého parku, v současné době postupně znovu obnovovaného. Fauna vod je zastoupena především užitovými chovanými rybami v rybnících. V čistých vodách horního toku Padrťského potoka (pstruhové pásmo) se vyskytuje vzácná vranka obecná, bioindikátor čistých toků. Z obojživelníků se vzácně vyskytuje mlok obecný a čolek obecný. Poněkud hojnější v některých lokalitách je jinak též poměrně vzácný skokan hnědý. Plazi jsou zastoupeni především ještěrkou obecnou, užovkou obecnou, vzácně byla u lesních rybníků pozorována i užovka podplamatá, poměrně hojná je zmije obecná. Ptáky reprezentují především běžní pěvci. Komín bývalého zámeckého pivovaru v centru Mirošova je již po desítky let hnízdištěm čápa bílého. Vzácně se objevuje i naše nejmenší sova kulíšek nejmenší, na toku Skořického potoka je možné se setkat s ledňáčkem říčním a skorcem vodním. Rovněž vzácný je v lesích výskyt datla lesního, běžnější je strakapoud obecný a žluna hajní. Vzácně lze pozorovat v odlehlých křovinách zaniklých cest mezi poli i t'uhýka velkého.

Savci jsou zastoupeni především srnou lesní, vzácně se do lesů na kraji Mirošova zatoulají mufloni. Běžná jsou divoká prasata, zrovna tak jako lišky a kuny lesní. Z kunovitých se vyskytuje i lasice kolčava a jezevec.. Velmi vzácně se lze na Brdech setkat i s rysem.

Příroda v okolí Mirošova je poměrně pestrá a má svým milovníkům skutečně co nabídnout

